

Oluf Høst, 1958, "Sildekoner".

Prædiken Palmesøndag den 2. april 2023 kl.10
Salmer: 332, 889, 294, præd, 84 nadver, 321

Evangelium: Mattæus 21, 1-9

(program med billede af Oluf Høst, 1958, Sildekoner.)

Vi går ikke ned på indtog og jubelråb. Der mangler ikke processioner og hurraråb i vores verden.

Tværtimod, så fyldes vi af billeder og af ord om store events, hvor plastikguldstykker skydes ud af festkanoner, hvor jagerfly følger håndboldstjerner hjem til København til hyldest og rådhuspandekager, -og kameraer. Vi fyldes af store rober og store ord om dem, når dronningen holder nytårstaffel eller der er Oscar-uddeling. Og vi er vant til mange faste håndtryk og de faste blik ind i kameraet, når statsmænd, af begge køn,

veksler håndtryk for pressen.

Ja, vi er så vant til det, så vi måske ikke ænser det mere. Måske trækker vi endda på skulderen. Eller tænker: sikken en komedie. Vanity Fair,- forfængelighedens marked.

Så det er ikke pomp og pragt og jubelråb, vi mangler. For de fylder overalt.

Og når vi så når frem til palmesøndag og hører om at Jesus red ind i hovedstaden og det var som et indtog, ja, så hører vi det, - men siger det os noget? Er det ikke bare atter en procession, et indtog, en, der får opmærksomhed? En opmærksomhed, som vi igen skal påduttet. Hvad har det med os at gøre?

Mange steder i verden og i kirker herhjemme, så prøver man at genskabe en form for jubel, ved at lade et æsel og en mand ride afsted og så vifter børn og gamle med palmegrene. Men vi ved jo godt, at det er teater. Det er en festlig måde at fremstille noget på, - men giver det os en dybere mening?

Siger det os mere, end vi kan læse hos Mattæus?

Jeg vil i dag trække hverdagen ind i indtoget. Og se på det her indtog, som en lille hændelse, der skete en hverdag. De var måske ikke så mange, 20- 50-100? vi ved det ikke. De var måske optaget af hver sit, - og så skete der pludselig noget, man gerne ville være med til. Noget lidt uventet. Ikke med særlig meget rabalder. På vej ind i hovedstaden, i ugen op til den store påskefest. Der er ikke meget pomp og pragt over det. Det er et almindeligt lille trækdyr, et æsel. Og en mand med hans

mande- og kvindevenner, der var været rygter om. Måske var det slet ikke et optog, som vi tænker et indtog er. *For der er ikke jo meget pomp og pragt over det.*

Og det er også meningen med det hele.

For nu kommer der en konge, som ikke er som andre konger. En mild, og barmhjertig regent, et ydmygt menneske. En ydmyg gud, ku' vi også sige.

Ikke med ild- og støvsøjler som i ørkenen, da gud viste sig på dén måde på Moses' tid, for at vise dem vej.

Men Mattæus vælger noget, der var lige så kendt og som de også tænkte om gud: at han ville vise sig som en sagtmodig konge, der kommer på et trækdyrs føl.

Ikke på en fornem hest, men bare på et lille trækdyr, - sådan et, de kendte fra deres hverdag. Som der var mange af overalt, - det her lille stærke dyr, der ikke forlanger meget mad og kan undvære vand længe. En lille slider. Selv i den værste varme.

Jesus red ind i deres hverdag.

Og det er i vores hverdag, at gud rider ind. Det er her, hvor vi arbejder og lever, at gud er på færde. Det er her, hvor vi mister og får, hvor vi græder og glædes, hvor vi er her for hinanden og hvor vi glemmer hinanden, det er her, i vores hverdag, at gud har sit indtog. I vores hjerte og i alt det, der er imellem mennesker. Og omkring os.

Som billede på det har jeg valgt et billede af mennesker på arbejde. Det er Oluf Høst, der har malet det i 1958 og det hedder "Sildekoner".

Jeg har valgt det, fordi det er tre kvinder på arbejde, - midt i deres hverdag. En lidt krumbøjet, en anden rank,

men alle tre i gang med at ordne sild. En tidlig morgen, lige efter bådene er kommet ind. Sildene skal gøres klar, flækkes og renses, inden de kan gå i rygeovnen.

Der er ingen tid at spille. Det er et nødvendigt arbejde.

Jeg har valgt billedet, fordi der er et lys over de tre skikkelser og over deres daglig arbejde.

Der er lysende hvide skyer, en blå himmel. Og det er så grønt, dér hvor de står.

Der er ånd over det, men de står grundfæstet. Der er ånd over det, for en almindelig hverdagsting løftes op til at blive set. De lyser, billedet lyser. Oluf Høst har malet dem med kærlighed.

Og han siger selv om dem:

"Sildekoner, lys og stof, - jeg er forelsket i de sildekoner."

Sådan kunne et indtog af den sagtmodige konge se ud: at tre almindelige mennesker løftes op og deres liv får lys. At et dagligt arbejde, der måske var så almindeligt, at det ikke blev set, måske blev overset eller set ned på, at det bliver løftet op til værdighed.

Ånd tager bolig i det, der er. I dem, der er. I os, der er. Gud forbinder sig i dem, der er; i det, der er; i os der er. Det kan godt være, at de der sildekoner, som Oluf Høst forelskede sig i, ikke var søde mod hinanden. Det kan godt være, at Oluf Høst selv tit var en knarvorn gnavpot. Men det er i dem, der er, - i det, der er, - i os der er, at gud rider ind.

Og så kommer der ånd over foretagendet. Så ser vi de andre. Så lyser det af liv. Så er der muligheder.

Så oplever vi, at mere er muligt, end vi troede.
Grundfæstet, jord-bundne - måske tit for meget- vi er
som sildekoner i det grønne landskab, med jord under os
men med lys sejlene over os. Og omkring os.

Når ånd binder sig til liv, så er det et indtog.

Der er et andet billede, som jeg vil trække frem, om
det, at den sagtmødige rider ind i vores hverdag. Og det
er noget, som Jesus har sagt. *"Hvor to eller tre er
forsamlede i mit navn, der er jeg til stede."*

Det er en meget afdæmpet måde at tale om guds nærvær
på. For her taler vi ikke om templer og cedertræ eller
orgelbrus og vældige kirkerum. Ikke om store oplevelser
og halleluja. Vi hører, at hvor to eller tre er samlet om
noget, hvor der er kærlighed og tillid, dér er gud også
tilstede. Jeg forstår "i Jesu navn" som at det er i
kærlighed og tillid, at dér er gud til stede, siger Jesus.
Måske er det noget, der er uset og usynligt, måske er
gud ikke påkaldt, måske bliver guds nærvær ikke ænset,
-måske bliver det mærket; måske mærket som et håb,
der ligger som en grund under det hele. *Sagtmødig, uden
at gøre væsen af sig, men som en stille kraft, - en rolig
væren omkring de to eller tre, der er sammen.*

Jeg tror, vi er mange, der kender, at sådan kan guds
indtog se ud. Vi kalder det måske bare ikke det. Men dér
i den almindelige hverdag. Blandt andre. Vi kvier os
måske ved at sige det højt. For der kan være så meget
markedsføgel over det, "at gud er her, og gud er der".
Og så alligevel!

Det møde eller den samtale, eller den stund, hvor to eller
tre mennesker giver hinanden tid, lader hinanden få ord
og stemme, hjælper hinanden det, man kan, fordi nu er
den anden vigtigere end én selv, - da kan der komme en
ro og en tillid, selv midt i noget, der er fyldt af smerte
og uro. Og bagefter siger vi måske: "hvad var det, der
skete?" Der var mere, end hvad vi hver især kom med.
Der var noget, der bandt os sammen; eller: der var
noget, der indfandt sig, så vi fik en fælles tillid, så vi
blev fyldt af et ønske om at vise kærlighed. Vi fik en
vilje til at gøre det godt for de andre.

Det er i vores hverdag, at gud rider ind. Midt i arbejdet,
eller hjælp til lektierne, eller i telefonen med en ven.
Eller i fælles indsats for andre. Det begynder altid dér,
hvor vi får øje for hinandens værdighed. Amen.